

РОЛЬ ООН В СИСТЕМІ МІЖНАРОДНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Анотація. Перехід до інформаційного суспільства, процеси глобалізації, розвиток новітніх технологій та нові виклики сучасності призвели до виникнення нових способів ведення війни та кардинально змінили систему міжнародної безпеки. Суттєво змінились принципи, ресурси і засоби ведення війн. Сучасні виклики та загрози системі глобальної інформаційної безпеки призвели до переосмислення концептуальних і практичних засад міжнародного співробітництва у сфері інформаційної безпеки. Задля збереження безпеки та стабільності у сучасному світі повинні бути прийняті єдині правила, принципи та норми відповідальності. ООН виступає універсальною унікальною платформою для закріплення позитивної тенденції розбудови системи міжнародної інформаційної безпеки.

Ключові слова: ООН, міжнародна інформаційна безпека, співробітництво, інформаційні загрози, кібертероризм.

Annotation. The transition to the information society, the processes of globalization, the development of advanced technologies and new challenges of modern times have led to the emergence of new methods of warfare and radically changed the system of international security. The principles, resources and means of warfare have changed significantly. Modern challenges and threats to the global information security system have led to a rethinking of the conceptual and practical foundations of international cooperation in the field of information security. Common rules, principles and standards of responsibility must be

*кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародної інформації Інституту міжнародних відносин Київського університету імені Тараса Шевченка

adopted in order to preserve security and stability in the modern world. The UN is a universal, unique platform for consolidating the positive trend of developing an international information security system.

Key words: *UN, international information security, cooperation, information threats, cyberterrorism.*

Аннотація. *Переход к інформаційному обществу, процессы глобализации, развитие новейших технологий и новые вызовы современности привели к возникновению новых способов ведения войны и кардинально изменили систему международной безопасности. Существенно изменились принципы, ресурсы и средства ведения войн. Современные вызовы и угрозы системе глобальной информационной безопасности привели к переосмыслению концептуальных и практических основ международного сотрудничества в сфере информационной безопасности. Для сохранения безопасности и стабильности в современном мире должны быть приняты единые правила, принципы и нормы ответственности. ООН выступает универсальной уникальной платформой для закрепления положительной тенденции развития системы международной информационной безопасности.*

Ключевые слова: *ООН, международная информационная безопасность, сотрудничество, информационные угрозы, кибертерроризм.*

Постановка проблеми. Базовим виміром сучасних конфліктів стало інформаційне протиборство. Сьогодні вже не існує збройних міжнародних конфліктів, в яких не використовуються додаткові механізми інформаційного впливу, пропаганди чи інформаційних технологій. Вразливість, взаємопов'язаність, доступність та незахищеність суб'єктів міжнародних відносин притаманні системній кризі міжнародної інформаційної безпеки. Нагальним та актуальним є питання вироблення дієвих механізмів забезпечення міжнародної інформаційної безпеки. Організація Об'єднаних

Націй як інститут глобального управління здатна забезпечити комплексне вирішення політичної проблеми інформаційної безпеки при найширшому представництві і максимальному врахуванні позицій та інтересів усіх країн світу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В науковому дискурсі розглянуто теорії та практику системи інформаційної безпеки та інформаційних війн, проаналізовано погляди зарубіжних фахівців у сфері безпеки та оборони, зокрема, Р.Армітіджа, Р.Берковича, Зб.Бжезинського, А.Боброва, В.С.Гріняєва, Ш.Едвардса, А.Крутських, О.Леонова, М.Лібіцкі, У.Лінна, С.Манна, Г.Мюнклера, Дж.Ная, У.Немета, У.Оуенса, Д.Ронфельдта, Н.Ромашкіна, А.Себровські, Р.Торнтон, Ф.Хоффмана, Р.Шафранські та ін., а також підходи вітчизняних дослідників А.Бартоша, А.Гуцала, В.Горбуліна, В.Горовенка, Д.Дубова, Т.Жовтенка, О.Курбана, О.Кучмій, О.Литвиненка, Є.Магди, Є.Макаренко, А.Мішина, М.Ожевана, Г.Почепцова, О.Сосніна, Л.Чекаленко, Г.Яворської тощо.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Виходячи з того, що процеси міжнародної інформаційної безпеки стали предметом наукової дискусії лише наприкінці ХХ століття, актуальним залишається питання розробки та імплементації дієвих механізмів протидії новим загрозам та викликам системи міжнародної безпеки як на рівні держав, так і на рівні міжнародних інституцій.

Формулювання цілей статті. Мета публікації полягає у дослідженні ролі та механізмів Організації Об'єднаних Націй у системі забезпечення міжнародної інформаційної безпеки.

Міжнародне співробітництво у сфері інформаційної безпеки зумовлює необхідність пошуку спільних рішень у межах міжнародних організацій щодо протидії інформаційним та кіберзагрозам, вироблення спільної стратегії інформаційної безпеки для протидії кібервійнам, інформаційному тероризму та інформаційній злочинності [1].

Міжнародне співтовариство дійшло згоди, що лише спільними зусиллями та на основі міжнародного права можливо вирішити проблеми у політичній, економічній, безпековій та інших сферах життєдіяльності суспільства.

Організація Об'єднаних Націй як інститут глобального управління здатна забезпечити комплексне вирішення політичної проблеми інформаційної безпеки при найширшому представництві і максимальному врахуванні позицій та інтересів усіх країн світу. Діяльність ООН у сфері інформаційної безпеки спрямована на розробку міжнародно-правової бази та вироблення документів для протидії протиправному використанню науково-технологічного прогресу терористичними угрупованнями та організованою злочинністю. Проблема інформаційної безпеки в контексті формування глобального інформаційного суспільства стала актуальною для діяльності спеціалізованих установ ООН, зокрема, ЮНЕСКО та МСЕ, враховуючи гуманітарні та технічні програми та проекти організацій.

Однією із перших зустрічей на міжнародному рівні щодо розвитку інформаційного суспільства та забезпечення безпеки стала конференція «Інформаційне співтовариство і розвиток», що відбулася в Мідранді (ПАР) 13-15 травня 1996 року.

30 липня 1996 року в Парижі відбулася нарада на рівні міністрів закордонних справ та міністрів з проблем тероризму. Було проведено глибокий аналіз нових тенденцій пов'язаних з тероризмом у всьому світі. За результатами роботи міжнародної конференції було прийнято заключний документ, де містився заклик до країни уживати заходи, які при повазі до основних свобод і верховенства права були б спрямовані на ефективну боротьбу з тероризмом. В документі містився заклик розглянути питання про небезпеки, пов'язані з використанням терористами мереж та систем передачі інформації з ціллю злочинної діяльності, і необхідності знаходження засобів для запобігання таким діям. Окремий розділ заключного документу був присвячений зміцненню міжнародного співробітництва у справі боротьби з

тероризмом шляхом приєднання до міжнародних конвенцій та протоколів, що стосуються боротьби з тероризмом, шляхом надання допомоги та підтримки урядів інших країн, шляхом підписання дво- та багатосторонніх угод, розвитку співробітництва між правоохоронними органами з ціллю запобігання та виявлення терористичних актів [2].

У вересні 1998 року Російська Федерація та Сполучені Штати Америки підписали Спільну заяву президентів «Про загальні виклики безпеці на зламі ХХІ століття» [3]. Проект документа передбачав спільне визначення викликів і загроз у цій сфері, вироблення понятійного апарату, винесення питання про глобальну інформаційну безпеку на розгляд ООН, а також розробку міжнародного багатостороннього договору про боротьбу з інформаційним тероризмом і злочинністю. Обговорення проекту заяви не призвело до зближення сторін, але в загальному вигляді інформаційна безпека була згадана в Спільній заяві «Про загальні виклики безпеці на зламі ХХІ ст.» Заяву було розповсюджено в якості документу ГА ООН та попереднього порядку денного і документу Ради Безпеки [4].

Конференції в Мідранді, Парижі та Спільна заява президентів стали історичним підґрунтям та передвісниками прийняття у 1998 році на 53 сесії Генеральної Асамблеї ООН Резолюції A/RES/53/70 «Досягнення у сфері інформатизації та телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки».

Саме в резолюції 53/70 вперше на найвищому рівні наголошується, що нові технології та засоби потенційно можуть бути використані в цілях, несумісних з задачами забезпечення міжнародної стабільності та безпеки, та можуть негативно впливати на безпеку держав. В резолюції міститься заклик до держав-членів ООН сприяти розгляду на міжнародному рівні існуючих та потенційних угод в сфері інформаційної безпеки, розробити міжнародні принципи, спрямовані на укріплення глобальних інформаційних і телекомунікаційних систем та на боротьбу з інформаційним тероризмом і криміналом. В Резолюції міститься заклик ставити на порядок денний майбутніх сесій пункт «Досягнення у сфері інформатизації та

телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки» та прохання до усіх держав-членів інформувати про свою точку зору щодо загальної оцінки проблем інформаційної безпеки. Про такі оцінки країни-члени повинні інформувати Генерального секретаря ООН, якому доручено представити відповідну доповідь на наступній сесії Генасамблеї ООН [5].

Доповідь Генерального секретаря була опублікована в 1999 році (А / 54/213). Вона складалася з оцінок Австралії, Білорусії, Брунею, Великобританії, Катару, Куби, Оману, Росії, Саудівської Аравії і США. Об'єднуючим чинником для цих оцінок було визнання наявності проблеми, але виявилися суттєві відмінності у розстановці акцентів (військова, правова, гуманітарна або інші складові), в методиці її розгляду та шляхах вирішення.

Резолюція 53/70 поклала початок широкого обговорення питань міжнародної інформаційної безпеки та пошуку стратегій забезпечення суб'єктів міжнародних відносин від нових загроз. Генеральний секретар щорічно надає Генеральній Асамблеї доповідь, що містить позиції держав - членів Організації Об'єднаних Націй по даній темі.

Відповідно до рекомендацій Резолюції Інститутом ООН з проблем роззброєння (ЮНІДІР) і Департаментом з питань роззброєння Секретаріату ООН був організований міжнародний семінар з питань міжнародної інформаційної безпеки, який відбувся в 1999 році в Женеві. У семінарі взяли участь представники понад 50 країн, включаючи експертів з найбільш розвинених в інформаційно-технологічному плані держав. У зв'язку з відсутністю єдиного розуміння та підходу до проблеми забезпечення інформаційної безпеки, завданням семінару було виявити підходи різних країн у зв'язку з майбутнім продовженням дискусії по цій темі на 54-й сесії ГА ООН. Результатом семінару стало наголошення на актуальності проблеми інформаційної безпеки та своєчасності постановки цього питання на міжнародному рівні.

Ідеї та принципи резолюції були продовжені в 1999 році на наступній 54-й сесії ГА ООН в резолюції 54/50 «Роль науки і техніки в контексті

міжнародної безпеки та роззброєння». В документі визнаються можливості застосування досягнень науки і техніки як негативного чинника впливу на міжнародну безпеку. В резолюції йдеться про необхідність використовувати науково-технічний прогрес на користь всього людства, щоб сприяти стійкому економічному і соціальному розвитку всіх держав і гарантувати міжнародну безпеку. Також зазначається про необхідність розвитку міжнародного співробітництва щодо використання досягнень науки і техніки в мирних цілях [6].

Також на 54-й сесії ГА ООН консенсусом була прийнята оновлена резолюція «Досягнення у сфері інформатизації та телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки». Резолюція вперше вказала на загрози міжнародній інформаційній безпеці стосовно не тільки цивільної, а й військової сфер. За результатами роботи сесії була опублікована доповідь Генерального секретаря ООН, яка містила «Принципи, що стосуються міжнародної інформаційної безпеки» (A/55/140) [7].

Принципи визначали норми поведінки держав в інформаційному просторі, створюючи для них відповідні моральні зобов'язання, а також закладали основу для міжнародних переговорів під егідою ООН і інших міжнародних організацій з проблем міжнародної інформаційної безпеки. Вперше наведені визначення понятійного апарату системи міжнародної інформаційної безпеки: інформаційний простір, інформаційний ресурс, інформаційна війна, інформаційна зброя, інформаційна безпека, загроза інформаційної безпеки, міжнародна інформаційна безпека, неправомірне використання інформаційно-телекомунікаційних систем, несанкціоноване втручання в інформаційно-телекомунікаційні системи і інформаційні ресурси, критично важливі структури, міжнародний інформаційний тероризм, міжнародна інформаційна злочинність.

П'ять основних принципів міжнародної інформаційної безпеки визначають роль, права, обов'язки та відповідальність суб'єктів міжнародних відносин в інформаційному просторі, надають перелік конкретних завдань,

вирішення яких було б направлено на обмеження погроз у сфері міжнародної інформаційної безпеки, а також визначають роль ООН в контексті загальних зусиль в цій сфері. ООН покликана сприяти міжнародному співробітництву, метою якого є обмеження загроз в сфері міжнародної інформаційної безпеки і формування міжнародно-правової основи для запобігання загрози виникнення інформаційних війн; створення системи міжнародного моніторингу для відстеження загроз, що виявляються в інформаційній сфері; створення механізму контролю виконання умов режиму міжнародної інформаційної безпеки; створення механізму вирішення конфліктних ситуацій в сфері інформаційної безпеки. Відповідно до принципів, зазначених у доповіді, діяльність кожної держави та інших суб'єктів міжнародного права в міжнародному інформаційному просторі повинна сприяти загальному соціальному та економічному розвитку і здійснюватися таким чином, щоб бути сумісною з завданнями підтримки світової стабільності і безпеки, суверенними правами інших держав, інтересами безпеки, принципами мирного врегулювання суперечок і конфліктів, незастосування сили, невтручання у внутрішні справи, поваги до прав і свобод людини. Ще один важливий принцип полягає у тому, що держави та інші суб'єкти міжнародного права повинні нести міжнародну відповідальність за діяльність в інформаційному просторі [7].

Крім того, відповідно до рекомендацій резолюції 55/28 (2000 р.), було підготовлено проект документу (A/56/164/Add.1) «Загальна оцінка проблем інформаційної безпеки. Загрози міжнародній інформаційній безпеці», в якому виділені та описані одинадцять основних чинників, що створюють небезпеку основним інтересам особи, суспільства і держави в інформаційному просторі, тобто є найбільшими загрозами міжнародної інформаційної безпеки. До таких чинників відносяться: розробка і використання засобів несанкціонованого втручання в роботу ІКТ, неправомірне використання та нанесення збитку інформаційним ресурсам іншої держави; цілеспрямована інформаційна дія на критичні інфраструктури

і населення іншої держави; дії, спрямовані на домінування в інформаційному просторі; інформаційний вплив з метою підриву політичної, економічної і соціальної системи інших держав, психологічної обробки населення з метою дестабілізації суспільства; заохочення діяльності міжнародних терористичних, екстремістських і злочинних організацій та ведення інформаційних війн [8].

Вище наведені приклади перших резолюцій ГА ООН щодо захисту інформаційного простору, забезпечення інформаційної безпеки та заклику до міжнародної співпраці задля запобігання розповсюдження загроз в інформаційному просторі. Наступні сесії Генеральної Асамблеї ООН продовжували розпочату дискусію та пошук шляхів вирішення проблеми, які знайшли своє відображення у наступних резолюціях та доповідях. Слід зазначити, що теоретичні обговорення швидко перейшли в практичну площину і втілилися у ідеї створення в 2004 році спеціальної Групи урядових експертів держав-членів ООН для проведення всебічного дослідження проблеми міжнародної інформаційної безпеки. Ця ідея була схвалена у резолюції, прийнятій консенсусом 29 листопада 2001 року (A/RES/56/19).

Мандатом Групи передбачається розгляд існуючих і потенційних загроз у сфері інформаційної безпеки і можливих спільних заходів щодо їх усунення, а також вивчення міжнародних концепцій, які були б спрямовані на зміцнення безпеки глобальних інформаційних та телекомунікаційних систем. Але, незважаючи на загальне розуміння існуючої проблеми, погляди країн щодо вирішення проблеми забезпечення інформаційної безпеки не були однотайними. Експерти і політики вдалися до багаторічних безплідних дискусій, в яких об'єктивність оцінки ситуації підмінялася ідеологічними установками.

Ще одним важливим етапом для розгляду питання міжнародної інформаційної безпеки стала Всесвітньої зустрічі на вищому рівні з питань інформаційного суспільства (перший етап – 2003 р., Женева, другий етап – 2005 р., Туніс) та Всесвітня зустріч на вищому рівні з питань інформаційного

суспільства WSIS+10 (2015 р.), яка проходила під егідою ООН. Конференція запропонувала світовій спільноті розглянути існуючі і потенційні загрози для безпеки інформаційних і комунікаційних мереж, об'єднати зусилля держав-членів ООН, спрямованих на оцінку стану інформаційної безпеки, а також на перспективну розробку міжнародної конвенції з інформаційної безпеки. Підґрунтям для такого рішення стали відповідні положення підсумкових документів регіональних конференцій з підготовки Всесвітньої зустрічі, а саме загальноєвропейської, азіатсько-тихоокеанської, африканської, західно-азійської та латиноамериканської, в яких було закладено основу для подальшого обговорення проблематики міжнародної інформаційної безпеки на рівні ООН.

Проблематика міжнародної інформаційної безпеки увійшла до підсумкових документів женевської зустрічі WSIS – Декларації принципів «Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання нового тисячоліття» та Плану дій. Зокрема, у Декларації принципів (розділ «Зміцнення довіри і безпеки при використанні ІКТ») зазначається, що міжнародна інформаційна безпека і безпека інформаційної інфраструктури є необхідною передумовою становлення глобального інформаційного суспільства та подолання асиметрії інформаційного розвитку. Необхідно зазначити, що підвищення довіри і безпеки при використанні інформаційно-комунікаційних технологій, враховуючи їх подвійну природу, визначається у документі як стратегія глобальної культури кібербезпеки, що має забезпечуватися за допомогою міжнародного співробітництва усіма зацікавленими сторонами і компетентними міжнародними організаціями. Такі зусилля, на думку міжнародних експертів з проблем інформаційної безпеки, повинні спиратися на широке представництво у розробленні міжнародно-правового документу інформаційно розвинених та інформаційно бідних країн для забезпечення рівності, суверенності та доступу до глобальних інформаційних ресурсів, що зумовлює захист приватного життя і прав людини, транскордонного співробітництва у сфері

економіки, торгівлі, культурних обмінів та соціальних гарантій. Політичним підсумком обговорення проблеми міжнародної інформаційної безпеки на форумі ВСІС стало визнання принципів загального і недискримінаційного доступу до високих технологій для всіх націй, підтримка діяльності ООН, спрямованої на забезпечення міжнародного миру і стабільності, запобігання застосуванню інформаційних озброєнь, здатних негативно вплинути на територіальну цілісність, інфраструктуру та масову свідомість будь-якої держави [9].

Проблема інформаційної безпеки у Плані дій розглядається в контексті конкретних заходів по зміцненню довіри і безпеки при використанні ІКТ, серед яких головну увагу приділено: поглибленню міжнародного співробітництва в рамках ООН і в межах інших міжнародних форумів з метою аналізу існуючих і потенційних інформаційних загроз, а також вирішення політичних, правових, економічних, соціальних, культурних, військових, технологічних та екологічних питань інформаційної безпеки; розробленню законодавства, що уможливило ефективне розслідування неправомірного використання ІКТ; сприянню міжнародній взаємодії в інформаційній сфері, а також превентивному попередженню негативних інформаційних впливів; заохоченню активної участі зацікавлених країн у розробці політичних, програмних та правових документів на рівні ООН. Особливий акцент зроблено на важливості міжнародного співробітництва між державами в рамках ООН, оскільки саме державні органи у співпраці з приватним сектором мають попереджати, виявляти і реагувати на прояви кіберзлочинності і зловживання високими технологіями.

Подальший розвиток проблеми міжнародного співробітництва в сфері інформаційної безпеки знайшов своє втілення у політичних дискусіях і документах туніської зустрічі з інформаційного суспільства, під час якої виявилися гострі суперечності між підходами ООН та більшості держав-членів організації і США, оскільки саме позиція найбільш потужної інформаційної держави стосувалася лише визнання проблеми глобальної

культури кібербезпеки і протидії розгляду високих технологій як технологій подвійного призначення та зброї масового ураження. У Туніському зобов'язанні (2005 р.) було підтверджено позицію ООН щодо потенціалу ІКТ як чинника запобігання конфліктів, а також сприяння їх мирному врегулюванню, щодо підтримки гуманітарних акцій, включаючи захист цивільних осіб у збройних конфліктах, діяльність місій з підтримки миру і надання допомоги у миробудівництві у постконфліктний період.

Натомість у Туніській програмі для інформаційного суспільства було підтримано ініціативу США та інших розвинених держав щодо впровадження стратегії глобальної культури кібербезпеки, яка потребує національних дій та активізації міжнародного співробітництва на регіональному рівні. Політико–правові аспекти глобальної культури кібербезпеки вбачаються у протидії кіберзлочинності, які вчинені в рамках юрисдикції однієї країни, але мають наслідки в інших, у необхідності дієвих і кваліфікованих інструментів і дій на національному і міжнародному рівнях. У Туніській програмі для інформаційного суспільства вказується на поглиблення співробітництва у сфері інформаційної безпеки в рамках АТЕС, ОЕСР і МСЕ, що демонструє комплексний підхід до протидії новітнім інформаційним загрозам на рівні законодавства, діяльності правоохоронних органів, розробки технічних заходів тощо. У документі підтверджується прихильність до забезпечення фундаментальних прав і свобод в інформаційній сфері, зокрема, щодо пошуку, одержання, поширення і використання інформації і знань. Держави–члени ООН і учасники всесвітнього форуму в Тунісі підкреслили важливість боротьби з тероризмом у всіх його формах і проявах в Інтернеті поряд з дотриманням прав людини і закликали уряди всіх країн та світову спільноту підтвердити право кожної людини на доступ до інформації відповідно до Женевської Декларації принципів та інших міжнародних документів.

На 71 – й сесії ГА ООН 19 липня 2016 року було прийнято доповідь Генерального секретаря «Досягнення у сфері інформатизації та

телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки». В доповіді представлені офіційні звіти урядів 19 держав задля укріплення міжнародної безпеки та сприяння міжнародному співробітництву у цій сфері [10].

На 72 –й сесії ГА ООН 11 серпня 2017 року було прийнято доповідь Генерального секретаря «Досягнення у сфері інформатизації та телекомунікацій в контексті міжнародної безпеки», як виконання рекомендацій резолюції A/RES/71/28 від 5 грудня 2016 року щодо інформування країн про свою точку зору з питань загальної оцінки міжнародної інформаційної безпеки та зусиль, які докладають держави. Резолюцію підтримали 181 країна. Проти ніхто не голосував. Українська делегація утрималась при голосуванні, заявив, що змінила свою позицію щодо даного документу, який щорічно приймався шляхом консенсусу, в зв'язку з тим, що РФ незаконно анексувала Крим. В доповіді представлені офіційні звіти урядів 23 держав задля укріплення міжнародної безпеки та сприяння міжнародному співробітництву у цій сфері [11].

Багато країн і території зміцнили свої стратегічні плани щодо захисту від інтернет-загроз. З 2016 року багато країн опублікували або оновили свої стратегії по захисту від інтернет-загроз. Вони опублікували правила і закони, заснували спеціальні агентства, вдосконалили робочі механізми, запустили просвітницькі та освітні ініціативи в галузі інтернет-безпеки, сприяли поширенню культури безпеки в Інтернеті і наростили свій потенціал і зміцнили міжнародне співробітництво.

В кінці ХХ століття питання кібербезпеки вийшли на рівень дипломатичних відомств і вищих керівників держав. У 2015 були підписані відповідні документи між РФ і КНР, КНР і США, КНР і Великобританією, в рамках яких країни зобов'язуються не тільки співпрацювати, але і не допускати атаки один на одного. Активно обговорюються недавні поправки до Вассенаарських угод щодо обмеження експорту шпигунського програмного забезпечення. Однією з головних останніх років стало також використання незахищених поштових сервісів політиками всього світу [12].

Міжнародне співтовариство ініціативно реагувало на кіберзлочини і кібертероризм. Кіберзлочини і кібертероризм були визнані серйозною проблемою для загального миру і безпеки. Багато держав тепер за допомогою механізмів міжнародного співробітництва в галузі права та безпеки взяли на себе зобов'язання ефективно боротися з кіберзлочинами та кібертероризмом, ретельно стежачи за тим, щоб технології, комунікації та ресурси не використовувалися для злочинів і терору, і викорінювати можливості для поширення терористичної та екстремістської ідеології в інтернеті. Було досягнуто значного прогресу в розробці норм двостороннього і багатостороннього співробітництва в справі боротьби зі злочинами в сфері Інтернету [12].

Висновки. Більшість країн приділяє велику увагу питанням інформаційної безпеки, регулюванню мережі інтернет, формуванню загальноприйнятих міжнародних правил та норм визнаючи потребу у співробітництві та взаємній згоді, заснованих на Статуті ООН, міжнародному законодавстві та базових принципах міжнародних відносин. Прагнення досягти сталого, стабільного та безпечного суспільства об'єднало міжнародну спільноту, підштовхнуло до партнерства, співпраці та взаєморозуміння. Багатостороння участь стала ознакою процесу забезпечення міжнародної інформаційної безпеки. ООН активно включилася у процес сприяння глобальному розвитку та побудові безпечного світового суспільства. Тема міжнародної співпраці в питаннях забезпечення міжнародної безпеки взагалі та інформаційної безпеки зокрема, стала гострою та актуальною у сучасному світі. Міжнародна спільнота в рамках ООН та завдяки механізмам ООН демонструє прагнення до масштабного співробітництва, об'єднання зусиль, взаємодії, спільної участі, відкритості та прозорості, відповідальності та інноваційності у вирішенні спільної проблеми безпечного світу.

Список використаних джерел

1. Макаренко Є.А. Міжнародне співробітництво у сфері інформаційної безпеки: регіональний контекст // Актуальні проблеми міжнародних відносин. – Випуск 102 (Частина I). – 2011.
2. Совещание на уровне министров по проблеме терроризма. Заключительный документ. Париж. 30 июля 1996 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://undocs.org/ru/A/51/261>
3. Совместное заявление об общих вызовах безопасности на рубеже XXI века (Москва, 2 сентября 1998 года) // Дипломатический вестник МИД России. 1998. Октябрь. № 10.
4. Об общих вызовах безопасности на рубеже XXI в. Документ ГА ООН № A/53/371 S/1998/848 – 11 сентября 1998 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://repository.un.org/bitstream/handle/11176/47101/A_53_371%3BS_1998_848-RU.pdf?sequence=23&isAllowed=y
5. Достижения в сфере информатизации и телекоммуникаций в контексте международной безопасности: Резолюция ГА ООН № 53/70 // Организация Объединенных наций. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://daccess-ddsny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N99/760/05/PDF/N9976005.pdf?OpenElement>
6. Роль науки и техники в контексте международной безопасности и разоружения: Резолюция ГА ООН № 54/50, 1 декабря 1999 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://documents-ddsny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N99/777/21/PDF/N9977721.pdf?OpenElement>
7. Достижения в сфере информатизации и телекоммуникации в контексте международной безопасности. Доклад Генерального секретаря ООН. 10 июля 2000 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://documents-ddsny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N00/535/04/PDF/N0053504.pdf?OpenElement>

8. Достижения в сфере информатизации и телекоммуникации в контексте международной безопасности. Доклад Генерального секретаря. Добавление. 3 октября 2001 г. – Режим доступа: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N01/561/59/PDF/N0156159.pdf?OpenElement>

9. World Summit on the Information Society (WSIS) [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.itu.int/net/wsis>

10. Достижения в сфере информатизации и телекоммуникаций в контексте международной безопасности. Доклад Генерального секретаря ООН. № A/71/172, 19 июля 2016 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://undocs.org/ru/A/71/172>

11. Ромашкина Н.П. Будущее международной информационной безопасности: взгляд из России [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://digital.report/budushhee-mezhdunarodnoy-informatsionnoy-bezopasnosti-vzglyad-iz-rossii/>

12. Report on World Internet Development 2016 of World Internet Conference «Innovation-driven Internet Development for the Benefit of All – Building a Community of Common Future in Cyberspace» [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.wuzhenwic.org/2016-11/18/c_61834.htm